Halikarnas'a Yolculuk

CAN'A ÖYKÜLER

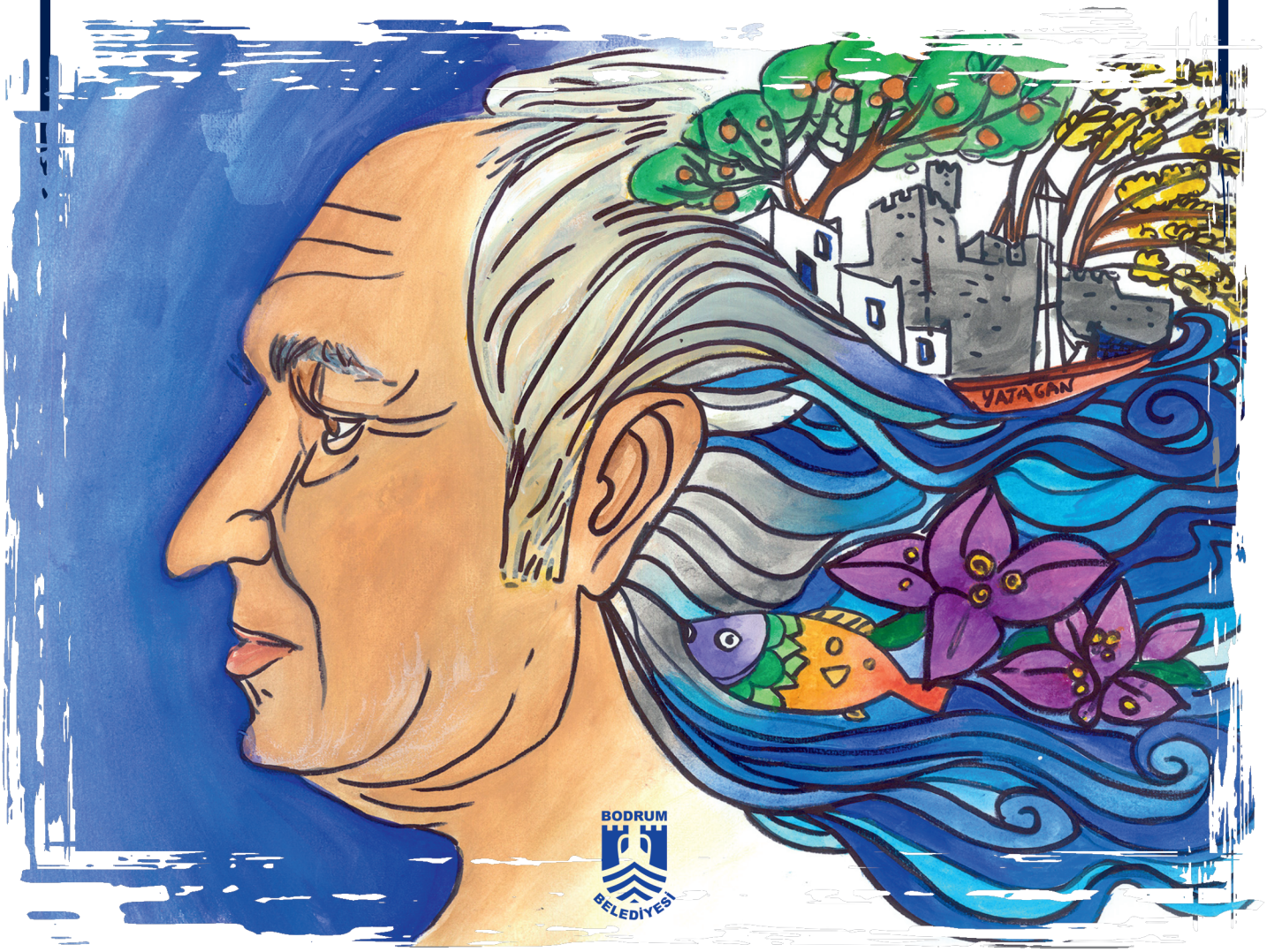

BODRUM BELEDİYESİ

Bodrum Cevat Şakir
İlçe Halk Kütüphanesi

Halikarnas'a Yolculuk
Can'a Öyküler

Yayın Kurulu
Kenan Apaydın, Durmuş Turkan, Selçuk Şimşek, Deniz Cantürk, Soner Gül, Serhat Ergün, M. Deniz Özbaş

Resimleyen
Bahar Koşar (Sınıf Öğretmeni)

Ön Kapak Resim
Canda Deniz Sağ
Bodrum Belediyesi Bodrum Deniz Müzesi
1. Çocuk Resim Yarışması (7-8. Sınıf kategorisi) Mansiyon Ödülü (Nisan 2020)

Öykü
M. Deniz Özbaş

Redaksiyon
Fethiye Rahim (Türkçe Öğretmeni)

Grafik Tasarım
Ayşe Şavklıyıldız

ISBN 978-605-70053-1-1

Yayıncı Sertifika No
48872 / 14.10.2020-14.10.2024

Bodrum Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü - 2021
Bodrum Belediyesi'nin armağanıdır. Para ile satılamaz.

Sevgili Çocuklar,

Kitap almak ve okumak yolculuk yapmanın en ucuz ve sonsuz yoludur. Bodrum sadece kum, deniz ve güneş değildir. Birçok kahramanı ve ünlüyü yetiştirmiş, tarihi yazmış, uzun bir öyküdür. Bu öykünün birkaç başlığını sizinle buluşturmak istedik.

Bizim için önemlisiniz. Hepinizi çok seviyoruz.

Ahmet ARAS
Bodrum Belediye Başkanı

Babası “Bodrum’a geldik.” diye seslendiğinde yol boyu oynadığı telefondan başını kaldıran Can, yolun sağ tarafında, ilk kez gördü onu.

Yaşlı bir adamın fotoğrafının altında “Halikarnas Balıkçısı”, yanında ise “... sanma ki sen geldiğin gibi gideceksin...” yazıyordu.

Bir tepenin üstündeydiler ve masmavi denizin üzerinde beyaz direkleri ile tekneler, mavi yerle mavi göğün arasında beyaz evler dalgalanıyordu.

Yaz tatili için arabaları ile yola çıkmışlar, yedi saatten biraz fazla yol aldıktan sonra neredeyse hiç konuşmadan Bodrum'a gelmişlerdi.

Babası her tatil yolculuğunda olduğu gibi arabayı kullanmış; Can ise her zamanki gibi arka koltukta oturmuş, bazen uyuklamış, çoğu zaman da annesi gibi telefonu ile oynamıştı.

Yol boyunca sadece sorulan sorulara yanıt vermek için konuşan Can, aniden "Halikarnas Balıkçısı kim?" diye sordu.

Soru öylesine, kendiliğinden çıkmıştı sanki ağzından.
Annesi, soru sorabiliyor olmasına şaşırmış gibi, oturduğu ön koltuktan arkaya dönüp Can'a baktı.

Sormuş olmasına Can da şaşırmıştı. Aslında telefonundan arama motoruna girer ve cevabı kolaylıkla öğrenebilirdi. Ama nedense sözcükler ağzından dökülmüş, soru olmuştu. Üstelik soruyu annesine mi yoksa babasına mı sormuştu, bunu kendisi de anlayamamıştı.

Annesi Can'a bakmaya devam ederken "Baba, Halikarnas ne, Halikarnas Balıkçısı kim?" diye soruyu tekrarladı.

Babası, "Halikarnas, Bodrum'un eski adı, Balıkçı'yı sonra anlatsam olur mu?" dedi.

Can, olur, anlamında başını salladı ve tekrar telefonuna döndü.

Arama motoruna sormakla babasını beklemek arasında kararsız kalsa da babasını beklemeye karar verdi.

Babası tatilin ikinci günü ona uzun uzun Halikarnas Balıkçısı'nı anlattı ve "Sabah yürüyüşünden sonra senin için aldım." diyerek Balıkçı'nın bir kitabını uzattı.

Can, "Tatil mi yapacağım, kitap mı okuyacağım?" diye düşündü. Balıkçı'yı babasına sormakla iyi etmemişti sanki... Üstelik babası ikide bir "Okudun mu?" diye soracaktı.

"Arama motoruna sorma, babaya sor. Böyle olur işte!" diye geçirdi içinden. Kitabı aldı, adına baktı. "Yol Ver Deniz" yazıyordu. Sayfaları hızlıca bir çevirdi ve kitabı çantasının içine attı.

Güneş, deniz ve Bodrum, tatil için doğru seçim olmuştu. Tekne turları, kaldıkları otelin aktiviteleri, neredeyse boş geçen bir zaman bırakmamış ve geceleri yataklarına yorgun ama mutlu uzanmışlardı.

Bodrum rüya gibiydi.

İki haftalık tatillerinin her günü su gibi akıp geçti.

Dönüş hazırlıklarına başladıkları gün Can ve annesi, Bodrum merkezini dolaşmak için öğle yemeğinden sonra çarşıya inmeye karar verdiler.

Çarşı oldukça kalabalıktı.

Annesi daha çok mağaza vitrinleri ile ilgilenirken Can Bodrum Kalesi'ni, Balıkçı'nın heykelini ve adının verildiği ilçe kütüphanesini gördüğünde gerçekten şaşırdı.

Babasının verdiği kitabı düşündü ama nereye koyduğunu tam olarak hatırlayamadı.

Otele döndüklerindeyse "Ben, babamın verdiği kitabı okuyacağım." diyerek kaldıkları odaya gitti.

Aslında niyeti kitap okumak değildi.

Sadece kitabı unutmadığını babası duysun istemişti. Zaten kitap okumakla arasının iyi olduğu da söylenemezdi.
Zorunlu ise okuyor, yoksa “Kitap okumayı seviyorum.” gibi yanıtlarla durumu idare ediyordu. Hani “Boş zamanlarınızda ne yapıyorsunuz?” sorusuna verilen “Kitap okuyorum.” yanıtı gibi.

Ayrıca Can’ın telefonuna ayırdığı zamanı saymazsak okul, etüt, dersler, sınavlar ve biri bitip diğeri başlayan kurslardan dolayı gerçekten zamanı yoktu.

Kitabı bulması biraz zamanını aldı. Yatağına uzandı, kitabı karnının üzerine koydu ve gözleri tavanda, babasının Halikarnas Balıkçısı ile ilgili anlattıklarını hatırlamaya çalıştı:

“Halikarnas Balıkçısı’nın asıl adı Cevat Şakir Kabaağaçlı’ymış.

Osmanlı veziri Şakir Paşa’nın oğluymuş.

Yalılarda büyümüş, konaklarda yaşamış.
Önce İngiltere’de, Oxford Üniversitesinde Yakın Çağ tarihi okumuş. Sonra İtalya’da güzel sanatlar ve İspanya’da tarım eğitimi almış.

Sonra günlerden bir gün Bodrum'a sürgün gönderilmiş. O zamanlar Bodrum'a gelmek hiç de kolay değilmiş.

Bazen at sırtında, bazen yaya, Ankara'dan Bodrum'a gelmesi üç ay sürmüş.

Bodrum o tarihlerde "İki dükkân, bir fırın, kuru ekmek yemekten ne ağız kaldı ne burun." diye anlatılan, süngercilerin ve balıkçıların yaşadığı fakir bir kasabaymış.

Fakirmiş ama Ege Denizi ile denize dikine inen dağların arasına kurulu, küçük ve sevimli bir yermiş.

Cevat Şakir de Bodrum'u ilk kez Can'ın gördüğü tepeden görmüş ve Ege Denizi'nin gürül gürül sesine hayran kalmış. Ancak o, Ege Denizi demek yerine, antik çağlardaki adıyla "Arşipel" demeyi severmiş.

Zaten Türkler de Ege Denizi demez, "Adalar Denizi" derlermiş.

Şakir Paşa'nın oğlu Cevat Şakir, aylar sonra iki jandarma eşliğinde ulaştığı Bodrum'da Arşipel'in kıyısına çömelmiş ve ufka dalmış. Bu, ne kadar sürmüş, kimse bilememiş.

Antik Çağ'da "Karya" olarak adlandırılan toprakları adım adım aşarak Bodrum'a gelen Cevat Şakir, doğrulduğunda "Yeniden doğdum." demiş.

Kendisine Bodrum'un Antik Çağ'daki ismi Halikarnassos'tan türettiği "Halikarnas Balıkçısı" adını vermiş.

"Söz veriyorum, burayı cennet yapacağım." diyen Balıkçı, dünyanın dört bir yanından tohumlar, ağaç fideleri sipariş etmiş. Greyfurtu Türkiye'ye ilk o getirmiş.

Üzerinde bir bahçıvan tulumu, ceplerinde çeşit çeşit bitki tohumları ile dere tepe demeden dolaşmış ve Bodrum'un her tarafına bu tohumları ekmiş.

Halikarnassos'u palmiye, okaliptüs, gölge ağacı, begonvil, limon, greyfurt, mandalina ile donatmış.

O dağ senin bu tepe benim dolaşmış; harabeleri, kalıntıları incelemiş.

Bodrum'u bir gün herkesin tanıyacağına inanarak mavi yolculuğu başlatmış; yüzlerce öykü, onlarca kitap yazmış.

Çok sayıda yabancı dil konuşabilen Balıkçı, Türkiye'nin ilk turist rehberi olmuş ve Balıkçı Bodrum, Bodrum Balıkçı olmuş..."

Can, babasının anlattıklarını hatırlamaya çalışırken göz kapakları yavaş yavaş kapandı.

Tam olarak ne zaman kapandığını bilemedi ama gözlerini açtığında kendisini odanın penceresinden de görülebilen Değirmen Tepe'de buldu.

Uyuyor muydu, rüya mı görüyordu yine tam olarak anlayamadı. Aslında çok da önemli değildi. Tepeyi, değirmenleri görmek istemişti ve işte şimdi buradaydı.

Tepede başında beresi, beresinin altından uçuşan saçları, deri pilot ceketi ile Bodrum'u seyreden yaşlı bir adam duruyordu.

Sanki "Ne yaptınız Bodrum'a?" der gibiydi.

Can, nasıl olduğunu anlamasa da onun "Halikarnas Balıkçısı" olduğunu anladı. Her şey kendiliğinden gerçekleşiyordu sanki. Ayakları, onu Balıkçı'ya doğru götürdü.

Balıkçı, Can'a güçlü bir sesle "Merhaba!" dedi ve gülümsedi.

Can, ilk kez bu kadar içten ve güçlü bir merhaba işitti.

Sanki Balıkçı bu merhabayı bütün Bodrum bilsin, duysun istemişti.

Hoşuna gitti, gülümsedi. Aslında konuşmak da istiyordu ama konuşursa her şey bir anda bitecekmiş gibi geldi.

Saçlarında çok eski zamanların rüzgârlarını dolaştıran Balıkçı, “Ben neden Merhaba diyorum, bilmek ister misin?” diye sordu.

Can, evet, anlamında başını salladı.

“Mir ‘ok’, haba ise ‘heba etmek, boşa harcamak’ demektir. Çok eskiden insanlar karşılaştığında yaylarını gerer ve oklarını havaya atarlarmış. Bunu, ‘Benden sana kötülük gelmez.’ demek için yaparlarmış. Sonra birbirlerine ‘mirhaba’ demeye başlamışlar ve söylene söylene ‘merhaba’ olmuş.”

“Ben de ‘Benden sana zarar gelmez; ekmeğimi, suyumu, sohbetimi seninle paylaşırım.’ demek için merhaba derim.”

Can, anladığını belirtmek için gülümsedi. Balıkçı, “Peki, Hititleri duydun mu?” diyerek konuşmasına devam etti.

“Hititler, Anadolu’da taş tabletlere çivi ile yazı yazabilen gelişmiş bir uygarlık kurdular. Aradan geçen binlerce yıla rağmen günümüze kadar ulaşan bu tabletlerden birinde şöyle der:

‘Ekmek bulduğumda gizlice asla yemeyeceğim. Su bulduğumda onu asla gizlice içmeyeceğim.’

Bu Hitit atasözü, ‘paylaşın diye’ yazılmış.”

Kısa bir an duraksadı ve gülümseyerek “Sen de paylaş. Elin de yüreğin de herkese açık olsun, insan paylaştıkça çoğalır.” dedi.

Değirmen Tepe’nin ziyaretçileri, yan yana durdular ve Bodrum’u seyre daldılar.

Mavi bulutlar, kenti maviye boyayarak hızla geçti. Bir anda yer mavi, gök mavi oldu ve Bodrum, mavi ışıklar içinde göz kamaştırdı.

Balıkçı, Can’ın saçlarını okşadı. “Bodrum çok güzel değil mi?” diye sordu. Can, Balıkçı’nın gözlerinin içine bakarak başını salladı.

Balıkçı, “İstersek çok daha güzel olabilir. Karyalılara başkent olmuş Halikarnassos da çok güzeldi. Güçlü ve görkemliydi. Öyle ki yüz yıllar sonra kenti ziyarete gelen Romalı mimarlar, kente hayran kaldılar.

Dünyanın yedi harikasından biri olan Mausolleum (Mozole) burada yapılmıştı. Sana bu mavi kenti anlatmamı ve birlikte dolaşmamızı ister misin?” dedi.

Can, Balıkçı’ya elini uzattı.

Saçlarında eski, hem de çok eski zamanların rüzgârlarını dolaştıran Balıkçı, uzun ince parmaklarıyla Can’ın elini sıkıca tuttu.

Mavi bulutlar, Balıkçı ile Can’ın etrafında dönmeye başladı. O konuştukça bulutlar perde perde açıldı.

Can, onun anlattığı her öykünün bulutların arasında canlandığını gördü. Hem dinledi hem seyretti ve bu ne kadar sürdü kimse bilmedi.

Kocaman bir rüyanın içindeydi. Elini tutan Balıkçı, mavi öyküsüne güneş tanrısı Helios'la başladı:

"Eskiden, çok eskiden yaşanmış öykülere mitoloji denir. Mitolojide güneş tanrısı Helios'un, ay ve şafak tanrıçası olan kız kardeşlerinden önce doğduğu anlatılır. Çünkü insanlar, dünyadaki yaşamın güneşle başladığına inanırlar.

Güneş tanrısı, kardeşi şafak tanrıçasının işaretiyle her sabah dört atın çektiği, ateş saçan hızlı arabasına binip doğudan yola çıkar ve yolculuğunu batıda tamamlayarak Okeanos Nehri'ne dalar. Bugün kullandığımız 'okyanus' sözcüğü, buradan gelmiştir.

Aslında bu, güneşin doğmasının ve batmasının hikâyesidir.

Helios, çok yakışıklı bir tanrıydı. Güneş ışınları gibi parlak altın saçlarının üzerinde, ışınlarını dört bir yana ok gibi fırlatan bir taç taşırdı.

Sabah gökyüzünde başlayan yolculuğunu Okeanos Nehri'nde sonlandırır ve tekrar gökyüzüne çıkmak için nehrin altından yoluna devam ederdi. Durmak, yorulmak bilmeyen bir tanrıydı.

O zamanlar tanrılar da evlenebiliyor ve çocukları oluyordu. Yaşı geldiğinde Helios da evlendi ve çocukları oldu. İnsanlar, onun soyundan gelenlere 'güneş soylu' adı verdiler.

Halikarnassos kentini kuranlar, Anadolu'nun yerli halkı Karyalılar ve Lelegler ile Ege adalarından gelen Dorlar oldu.

Dorlar, bugün Bodrum Kalesi'nin bulunduğu yere, Karyalılar ve Lelegler ise şu anda üzerinde durduğumuz tepenin hemen altında bulunan Salmakis Koyu ile Milas'a doğru olan diğer koylara yerleşmişlerdi.

Antik Çağ'da Karyalılar, Helios soyundan gelen güneş soylular olarak tanındı ve bilindiler.

Bu nedenle topraklarında güneş, her zaman çok önemli oldu ve "Karya güneşi" olarak adlandırıldı.

Halikarnassos'u kuranlar, o kadar iç içe yaşadılar ki bir zaman sonra hepsi Halikarnasoslu ve Karyalı oldular.

Tıpkı Arşipel ve büyük Akdeniz'in bu toprakların önü sıra buluşup birbirine karışması gibi.

Tarih boyunca Karyalılar, yiğit ve savaşçı insanlar olarak anlatıldılar.

Bağımsızlıklarına hep düşkün oldular. Yenilseler bile asla teslim olmadılar.

Antik Çağ'ın en büyük ordusunu kuran ve Atina'ya kadar her yeri işgal eden Perslere herkes teslim olurken onlar direndiler.

Yine eski çağların bilinen en büyük imparatorluğunu kuran ve Hindistan'a kadar fetheden Büyük İskender ile Anadolu'da bir tek onlar savaştılar.

Halikarnassos'u aylarca savundular ve düşmana teslim etmediler.

Mısırlılar, Karyalıları 'denizden gelen sert adamlar' olarak isimlendirmişti.

Simgeleri, Herkül'ün Anadolulu kadın savaşçılar olan 'Amazonlar'dan aldığı çift ağızlı baltaydı.

Tarih, Karyalıları ilk olarak Truvalıların yanında Atinalılarla savaşırken yazdı.

Haksızlığa dayanamayan Karyalılar, Atina'nın Yunan Yarımadası'ndaki diğer kentlerle bir araya gelip Truva'ya saldırmasına seyirci kalmadılar ve Truva'ya yardıma gittiler.

Korkusuz denizcilerdi. Tarihin yazdığı ilk ünlü denizci, kâşif ve coğrafyacı Skylaks'ı yetiştirdiler.

Akdeniz'i aşıp Hint Okyanusu'na giden Kaptan Skylaks'ın tuttuğu notlar, 'dünyanın ilk navigasyon kitabı' olarak kabul edildi ve yüzyıllar boyunca rehber olarak denizcilere yol gösterdi.

Gemi yapımında ustaydılar ve kullandıkları teknikler, yaşadıkları dönemin çok ilerisindeydi.

Bodrum tersaneleri, bugün bile yat ve tekne yapımında dünyada ilk sıralarda yer alır.

Yazdığı dokuz ciltlik kitaba 'Historia' adını vererek tarihe isim babası olan ve 'tarihin babası' olarak kabul edilen Herodot, Halikarnassosludur.

2400 yıl önce Hindistan'dan Mısır'a, Karadeniz'den Asya içlerine kadar seyahat eden Herodot, sadece tarihin babası değil, aynı zamanda dünyanın da ilk turistidir.

Dizeleri ile 'Herkül' destanını insanlığa hediye eden ozan Panyesis, Roma İmparatorluğu'nun tarihini yazan Dionysius da Halikarnassosludur.

Anadolu'daki birçok topluluk gibi Karyalılar da kadını üstün, anneyi kutsal sayıyorlardı. Bu nedenle Halikarnassos'u çoğu kez kadınlar yönetmiştir.

Bu kadınların ilki, Halikarnassos Kraliçesi Artemisia'dır. Kaynaklar onu, 'tarihin ilk kadın amirali' olarak kaydetmiştir.

Tarihin yazdığı ilk büyük deniz savaşı olarak kabul edilen Salamis Deniz Savaşı'na Kos, Nisiros, Kalymnos filolarının amirali olarak katılmış ve Perslerle birlikte Atinalılara karşı savaşmıştır.

Artemisia'nın savaştaki ustalığına hayran kalan Pers Kralı Serhas, "Bugün erkekler kadın gibi, kadınlar erkek gibi savaştı." diyerek tarihe geçen ünlü sözünü söylemiştir.

Halikarnassos, en görkemli zamanını Karya başkentini Milas'tan Halikarnassos'a taşıyan Kral Mausollos ve Kraliçe II. Artemisa döneminde yaşadı. Kral ve kraliçe tapınakları, agorası, stoası, hipodromu, amfi tiyatrosu ve konakları ile göz kamaştıran zengin ve güçlü bir kent yarattılar.

Krallık sarayı bugünkü kalenin olduğu yerdeydi. Bugün yat limanı olan Bodrum Marina ise gizli limandı. Kral, saraydan limana ulaşan gizli bir yol yaptırmıştı.

Kentin en önemli sorunu olan su, dağların tepesinden kıvrılarak inen kemerli taş bir yolun üzerinden akıtılarak kentte getirilmişti. Ayrıca yağmur suyunu biriktiren ve bugün adına 'kümbet' dediğimiz sarnıçlar yapılmıştı.

Dinlendirilen su, toprak künklerle kentin çeşmelerine dağıtılmış ve çeşmelerinden gürül gürül su akan bir kent yaratılmıştı.

Denize bakan teraslanmış zeminler üzerine, rüzgârın ve güneşin yönü dikkate alarak evler inşa edilmişti. Bu yeni mimari tarz, ilk kez Halikarnassos'ta uygulandı.

Birbirini kesen taş döşemeli sokaklar, agoraya ve denize açılıyordu.

Tapınaklara basamaklı yollardan ve mermer döşeli geniş alanlardan geçilerek ulaşılıyordu. Mars, Venüs, Merkür, Hermes ve Afrodit Tapınakları dönemin mühendislik harikası olarak gösteriliyordu.

Öyle ki 300 yıl sonra Halikarnassos'u ziyaret eden Romalı ünlü mimar Vitruvius, 'Halikarnassos, çok iyi planlanmış bir tiyatroya benziyor.' diye yazdı.

Denizcilik, zeytinyağı, incir, üzüm ve şarap ticaretiyle hızla zenginleşen Halikarnassos, tüccarlarla dolup taşıyordu. Bölgenin önemli bir limanı ve ticaret merkezi olmuştu.

Halikarnasoslular kentleri ile övünüyorlardı ve güneş tanrısı Helios onları çok seviyordu. Hırsızlar tanrısı Hermes ile güzellik tanrıçası Afrodit'in güzelliği dillere destan oğlu bu kıyılarda yüzüyor ve perileri kendisine aşık ediyordu.

Kral Mausollos ve Kraliçe II. Artemisia, gücü ve zenginliği göstermek ve kendilerini ölümsüz kılmak için kentin merkezine bir anıt mezar inşa edilmesini istediler. Dönemin en ünlü mimarlarını, mühendislerini ve heykeltıraşlarını Halikarnassos'a davet ettiler.

Yapımı çok uzun yıllar süren anıt mezar bitirildiğinde
dünyanın yedinci harikası olarak kabul edildi ve adına ‘Mozole’ dendi.

Bugün dünya dillerinde anıt mezarlara hâlen mozole denmektedir.

Unutmadan, Mozole’den günümüze kalanlar şimdi
Londra’da, British Museum’da sergileniyor.

1500 yıl ayakta kalan bu harika anıt önce depremlerle yıkıldı.

Sonra tapınak şövalyeleri Mozole'yi talan ederek taşlarından Bodrum Kalesi'ni yaptılar.

Son olarak ise Osmanlı padişahından alınan izinle kabartmaları ve heykelleri İngiltere'ye götürüldü.

İngiltere Kraliçesi'ne mektup yazdım ve Mozole'nin Bodrum'un mavisine ait olduğunu ve iade edilmesi gerektiğini söyledim.

Bana 'Sizi haklı bulduk ve sergilendiği salonu Bodrum mavisine boyadık.' diye yanıt verdiler.

Ama sen sakın unutma! İnsanlığın yarattığı yedi harikanın hepsi, bir zamanlar bizim sınırlarımız içerisindeydi ve biz bunun değerini bilemedik."

Gün ışımaya başladı ve mavi kentin gökyüzü kızıla boyandı.

Günün ilk ışıkları önce dağların zirvesine, sonra ormanlarla kaplı tepelere ve sulara vurdu. Tepeler saçak saçak gökyüzünden yeryüzüne indi ve koca koca ağaçlar ışığın her dokunuşunda renk renk parladı.

Balıkçı, yorulduğunu hissetti.

Yine de gülümseyen gözlerle Can'a bakıp "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordu.

Can, görev almaya hazır bir şekilde ciddileşti ve beklemeye başladı.

Balıkçı, Can'ın bu hâline güçlü bir kahkaha patlattı.

Başını okşayarak "Bakıyorum da çok ciddisin. Benim vereceğim görev değil, sır be çocuk!

Babanın sana hediye ettiği kitap, 'Yol Ver Deniz' var ya, güzel kitaptır. Denizin fakir insanlarının, balıkçıların, süngercilerin öyküsüdür.

Aslında her öykü, her insan çok derindir çocuk. Ancak bakmaya cesaret edenler görebilir. Ben cesaret ettiğim için yazabildim." dedi.

Can gözlerini açtığında babası, "Artık kalkman gerekiyor." diyerek başını okşuyordu.

Gülümseyerek babasına "Merhaba!" dedi. Babası şaşırarak Can'a baktı, "Günaydın oğlum. Ne merhabası?" diye sordu.

Can, yatağın içinde iyice bir gerindi. Kocaman bir rüyada, kocaman bir masal dinlemişti ve bu sabah başkaydı her şey, sanki maviydi...

Keyifle gülümsedi, babasını yatağa çekerek sarıldı ve kulağına "Balıkçı'nın merhabası." dedi.

Can banyoya giderken babası "Balıkçı'nın merhabası mı?" diye birkaç kez kendi kendisine tekrarladı.

Aslında kahvaltıdan hemen sonra yola çıkacaklardı.

Ancak Can, şövalyelerin Mausoleum'un taşlarını kullanarak yaptıkları Bodrum Kalesi'ni, kaledeki Sualtı Arkeoloji Müzesini ve Balıkçı için özel bir köşe ayrılan Denizcilik Müzesini görmek için ısrar etti.

Yola ancak öğleden sonra çıkabildiler. Araba, Bodrum'a gelirken indikleri tepeyi yavaş yavaş tırmanırken Can, Balıkçı'yı tekrar göreceğini biliyordu.

Tepeye geldiklerinde bu kez bilerek ve
isteyerek baktı yolun soluna, Balıkçı'ya.

Güneş yanığıydı teni, gokyüzüydü yüzü. Gür beyaz saçlarında
derin rüzgârlar dolaşıyordu.

Yan tarafında ise şöyle yazıyordu:

"... Senden öncekiler de böyleydiler,
Akıllarını hep Bodrum'da bırakıp gittiler."

Can, yanına koyduğu kitaba uzandı ve okumaya başladı. Babası
yolculuk sırasında birkaç kez aynadan Can'a baktı. Ancak Can
okumaya öylesine dalmıştı ki bu bakışları fark etmedi bile.

BODRUM BELEDİYESİ

"Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik"in 5' inci maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

444 00 48 | bodrum.bel.tr | BodrumBel